

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

PETE'S DRAGON
LA FILLE INCONNUE
FILM FEST GENT
SAUSAGE PARTY

De premier

Erik Van Looy drijft de spanning ten top

#25
oktober 2016

VIER

De Slimste Mens ter Wereld
vanaf 17 oktober van maandag tot donderdag rond 21.30

Lumière

DIT NAJAAR IN DE BIOSCOOP

LE CIEL FLAMAND

Hoe ver gaat een moeder om haar dochter te beschermen? Dat onderzoekt de Gentse regisseur Peter Monsaert (Offline) in zijn tweede langspeelfilm, waarin hij inzoomt op de levens van drie generaties bijzondere vrouwen. Het resultaat werd alvast wereldwijd gemaakt op de filmfestivals van Toronto, Londen, San Sebastian en Gent. Met Wim Willaert, Sara Vertongen en Esra Vandenbussche in de hoofdrollen.

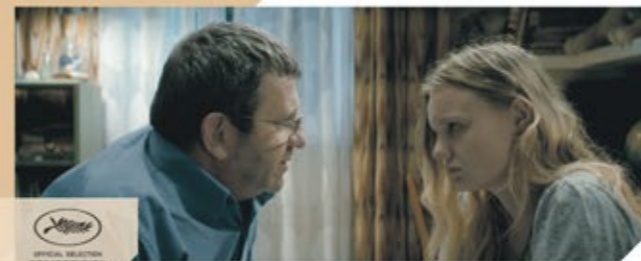
16/11 in de bioscoop

MAL DE PIERRES

Een intens romantisch drama van Nicole Garcia naar de gelijknamige bestseller van Milena Agus, over Gabrielle die vastgeroest zit in een liefdeloos huwelijk en passioneel verliefd wordt op een oud-luitenant in een kuuroord. Met Oscarwinnares Marion Cotillard en Louis Garrel. Officiële selectie Competitie Filmfestival Cannes 2016.

19/10 in de bioscoop

BACALAUREAT

Gouden Palmwinnaar en internationaal gevierd Roemeens regisseur Cristian Mungiu (Beyond the Hills, 4 Months, 3 Weeks & 2 days) brengt met BACALAUREAT een krachtige en universele studie over de uitdagingen van het ouderschap. Een uniek en compromisloos portret van een vader-dochterrelatie door een visionair regisseur.

21/12 in de bioscoop

NIEUWE SERIES OP DVD EN BLU-RAY

GOMORRA - SEIZOEN 2

Het tweede seizoen van de spraakmakende Italiaanse serie waarin we van binnenuit de genadeloze Napolitaanse maffia volgen. Gebaseerd op de gelijknamige internationale bestseller van Saviano. Met de ontsnapping van godfather Pietro uit de gevangenis, lijken Genny, Ciro, Conte en hij opnieuw de vier hoofdrolspelers op een toneel vol haat, liefde en wraak. Maar dan betreden twee vrouwen datzelfde bloederige toneel om hun deel van de macht over Napels op te eisen.

Nu digitaal te bekijken en beschikbaar op DVD en Blu-ray

NOBEL

Uit Noorwegen komt deze prestigieuze 8-delige tv-serie die focust op een groep Noorse soldaten in Afghanistan en de politieke gebeurtenissen in hun thuisland. De twee verhaallijnen komen samen wanneer een soldaat terugkeert naar zijn familie en onbedoeld een pion in een internationale kwestie wordt. Een realistisch eigentijds politiek oorlogsdrama van regisseur Per-Olav Sørensen (The Heavy Water War).

December 2016 digitaal te bekijken en beschikbaar op DVD en Blu-ray

DICTE - SEIZOEN 3

De charmante misdaadjournaliste Dicte Svendsen raakt in dit derde seizoen al snel weer verwickeld in gebeurtenissen rond euthanasie, gokken, jaloezie en stalken. Gebaseerd op de misdaadromans van de Deense bestsellerauteur Elisabeth Egholm.

November 2016 digitaal te bekijken en beschikbaar op DVD en Blu-ray

Ontdek de volledige Lumière-catalogus op www.lumiereshop.be en blijf op de hoogte van alle interessante promoties en nieuwe releases via onze nieuwsbrief.

Lumière
SHOP

En...cut! Met CHESTNOTE geef je jouw berichten een spannende trailer.

"Met deze app kies ik waar én wanneer mijn foto's zich laten zien, en verras ik mijn vrienden!" - *Lukas W. (21), Antwerpen.*

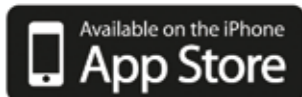
"Chestnote is zoals Pokémon Go voor berichten, Supertof! Mijn smartphone is nu een schatkaart!" - *Jasmina S. (27), Brussel.*

"Er mag er ook nog eens uitgekeken worden naar een bericht, en dan is Chestnote ideaal." - *Noa L. (16), Gent.*

Ontdek nu deze unieke gratis app op iOS en Android!

CHESTNOTE

Liefste Viktor

Daar was je dan. Vroeger dan verwacht, maar gezond en wel. Je komt veranderde je mama in een natuurkracht waar zelfs de Avengers niet tegenop hadden gekund. Je kreetjes vegen de vloer aan met het beste *Star Wars*-sounddesign. En je grimassen en beweginkjes brengen meer emoties teweeg dan wel honderd melodrama's.

Je merkt het: je papa is bezeten door film en maakt daardoor wel eens vreemde vergelijkingen. De kans is dan ook niet onbestaande dat je je op een bepaald moment zal afzetten door je op voetbal of een andere voor vaderlief onbegrijpelijke bezigheid te storten. Toch hoop ik dat we regelmatig samen de rijke wereld van de cinema zullen betreden.

Ook deze maand is het bioscoopaanbod weer duizelingwekkend divers. Erik Van Looy belooft met *De premier* een emotionele rollercoaster zonder weerga, Disney zet met *Pete's Dragon* zijn betoverende remake-trend verder en *Sausage Party* toont eens te meer aan dat animatie niet alleen iets voor kinderen hoeft te zijn.

Dat film veel meer kan zijn dan popcornplezier, bewijst Ken Loach met zijn Gouden Palmwinnaar *I, Daniel Blake*, een hartverscheurende ode aan menselijkheid in onmenselijke tijden. De gebroeders Dardenne bewandelen hetzelfde humane pad in *La fille inconnue*. En ook in het stop-motiondrama *Ma vie de Courgette* worden confronterende thema's aangesneden.

Maar plezier en medeleven zijn maar een paar smaken van het overheerlijke gerecht dat cinema heet. Het beste bewijs van die stelling? Een korte blik op het alweer indrukwekkende programma van Film Fest Gent!

Wat denk je, Viktor? Kom je over enkele jaren eens mee?

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

Felabration
ORLANDO JULIUS & THE HELIOCENTRICS

14 OKT

+ JUNGLE BY NIGHT

26 OKT

BLACK BOX REVELATION

+ MOANING CITIES

17 NOV

GOGO PENGUIN

+ HYDROGEN SEA

29 NOV

ADMIRAL FREEBEE

+ LOVE LIKE BIRDS

DEROMA

23 OKT

ENSOR STRIJK-KWARTET & JOSSE DE PAUW

MOSKOU OP STERK WATER

JAZZ

26 OKTOBER
JOHN SCOFIELD

17 NOVEMBER
GOGO PENGUIN

22 NOVEMBER
FRANK WOESTE QUARTET
feat. **DAVE DOUGLAS**

11 DECEMBER
FRED HERSCH SOLO

28 DECEMBER
BELPOP BONANZA
PRESENTEERT:
ANDRÉ BRASSEUR & BAND

29 JANUARI
DJANGOFOLLIES
PRESENTEERT:
FLORIN NICULESCU TRIO

17 FEBRUARI
BRAD MEHLDAU TRIO

22 FEBRUARI
LIZZ WRIGHT

18 NOV

GLEN HANSARD

+ COLM MAC CON IOMAIRÉ

23 NOV

YOUSSOU N'DOUR
& SUPER ETOILE DE DAKAR

30 NOV

TALIB KWELI

FILM

5 OKTOBER
PARADISE TRIPS
+ **THE BIG SHORT**

7 OKTOBER
KUFFAR (DE ONGELOVIGE)
(KORTFILM)

11 OKTOBER
PATIENCE, PATIENCE, T'IRAS AU PARADIS!
(DOCU)

18 OKTOBER
LES LIBERTERRES
(DOCU)

19 OKTOBER
ELSER
+ **RELATOS SALVAJES**

25 OKTOBER
ANOMALISA

12

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT

08

ACHTER DE SCHERMEN *Storm*

09

FILMFAN

10

CLOSE-UP

DE PREMIER

12

I, DANIEL BLAKE

18

SAUSAGE PARTY

20

PETE'S DRAGON

24

DON'T BREATHE

30

LA FILLE INCONNUE

32

MA VIE DE COURGETTE

36

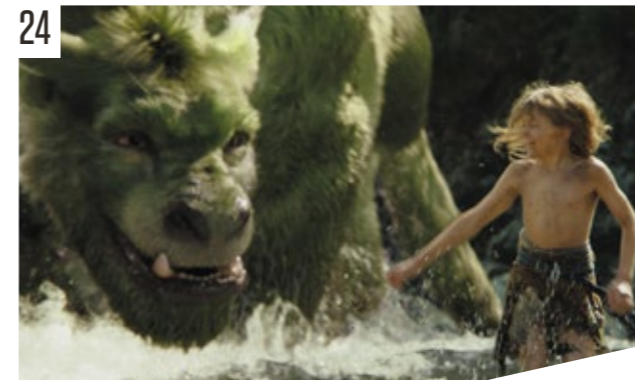
SPECTRUM *Hong Sang-soo*

38

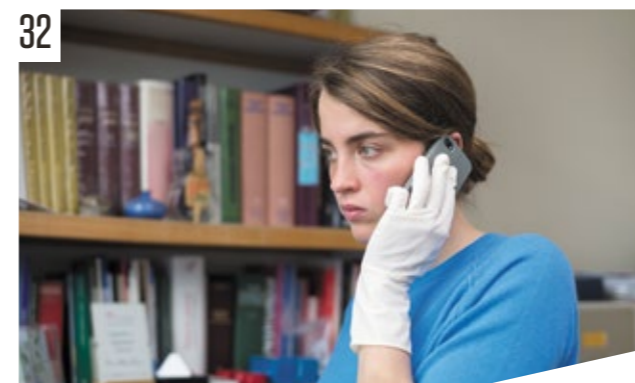
FILM FEST GENT

40

24

32

POINT OF VIEW

RECENSIES

44

BESTE.FILM.OOIT. *Three Days of the Condor*

46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Nele Sels – nele@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Britt Valkenborghs, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Niels Putman, Eline Van Hooydonck, Dennis Van Dessel

WEBMASTER Hans verschooten

WEBREDACTIE Filip Tyskens

EINDREDACTIE Peter Vanbrabant

LAYOUT Gert Marijnissen & Nicolas Sainderichin

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE f www.facebook.com/VERTIGObE

DE ROMA TURNHOUTSEBAAN 286
2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIG PROGRAMMA & TICKETS:
WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60

01
OKT

HOLLYWOOD BOULEVARD

Cinemathek Brussel (tot 31/11)

Gevarieerd programma geïnspireerd op het gelijknamige boek van journalist Steven De Foer, waarin hij de veertig grootste filmsterren van de 20e eeuw bestudeert.

09
OKT

EUROPEAN ART CINEMA DAY

Budascoop Kortrijk

Eerste editie van een jaarlijkse filmfeestdag waar meer dan duizend Europese bioscopen over 34 landen aan deelnemen met avant-premières, kinderfilms en tijdloze klassiekers.

11
OKT

PATIENCE, PATIENCE, T'IRAS AU PARADIS

De Roma Antwerpen

Filmdag gewijd aan de eerste generatie migrantenvrouwen. Na de documentaire van regisseur Hadja Lahbib volgt een gesprek en een gezamenlijke maaltijd.

17
OKT

TRISTAN UND ISOLDE

Kinopolis

Deze opvoering van Wagners legendarische opera wordt gedirigeerd door niemand minder dan Sir Simon Rattle. Nina Stemme kruipt in de rol van Isolde en Stuart Skelton speelt Tristan.

19
OKT

JUNTOS

Cinema Zuid

Een intiem portret van een jong paar dat naar het platteland trekt op zoek naar hun verloren hond en naar elkaar. Met intro en Q&A door radicaal Mexicaans cineast Nicolas Pereda.

ACHTER DE SCHERMEN

Storm

Casting director Brigitte De Witte is van alle tijden thuis

tekst ANKE WAUTERS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Op de set van *Storm*, een jeugdthriller met Peter Van den Begin die zich afspeelt in middeleeuws Antwerpen, moest *casting director* Brigitte De Witte meer dan zeshonderd figuranten begeleiden. Hoe begin je aan zo'n groot project? "Je slaakt eerst een diepe zucht en dan start je", lacht De Witte. Met twintig jaar ervaring in het vak heeft ze gelukkig een groot netwerk opgebouwd. "Maar ik moet ook altijd op zoek naar nieuwe mensen."

De Witte is dan ook een professionele *people watcher*. "Mijn job bestaat erin acteurs en figuranten te vinden die passen binnen het profiel van een film. Bij *Storm* moest ik rekening houden met de middeleeuwse setting. Als ik een figurant uiteindelijk volledig opgemaakt op de set zie staan, ben ik altijd heel trots."

Van de middeleeuwen over de tijd van Napoleon tot de Tweede Wereldoorlog: De Witte heeft al in alle tijdperken vertoefd. Maar in de archieven duiken om anachronismen op de set te voorkomen, doet ze niet. "Ik werk in de eerste plaats met het beeldmateriaal dat mijn opdrachtgever me bezorgt, en door de jaren heen heb ik een goed oog gekregen voor wat er verwacht wordt. Ook de details zijn belangrijk: een figurant op de *Storm*-set mag bijvoorbeeld geen perfect geëpileerde wenkbrauwen hebben." ▣

VANAF FEBRUARI 2017 IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

27
OKT

THE GOLDEN AGE

Kinopolis

Dit jazzy ballet brengt een satirische kijk op de Golden Twenties in Europa met diverse musichall-invloeden. Live vanuit het tot de verbeelding sprekende Bolshoi in Moskou.

27
OKT

AFERIM!

Buda Cinema, KASK Cinema & Cinema ZED (later ook Cinema Zuid)

Zilveren Beer-winnaar over een vader en zoon die in het Oost-Europa van 1835 op zoek zijn naar een ontsnapte zigeunerslaaf. Meer data vind je op Pleaserelease.be.

27
OKT

THE ENTERTAINER

Cinema ZED Leuven

Kenneth Branagh bewerkte samen met zijn gezelschap het stuk van John Osborne over de groezelige glamour van het Verenigd Koninkrijk van vlak na de Tweede Wereldoorlog.

28
OKT

DARK STAR

KASKcinema Gent

Stadt - volgens sommigen Gents best bewaarde muzikale geheim - brengt in het kader van Live Track Cinema een nieuwe soundtrack bij John Carpenters satirische sci-fi-debuut.

28
OKT

SEKS & SURREALISME À LA FRANCAISE

Cinamatek Brussel

De B-tot-Z double bill van Offscreen komt deze maand in de vorm van een tongzoen tussen *La vampire nue* en *Glissements progressifs du plaisir*, twee hitsig-inventieve cultklassiekers.

31
OKT

HALLOWEEN MET GUILLERMO DEL TORO

Cinamatek Brussel

Als je dan toch allerheiligenavond viert, kan je dat best doen in het gezelschap van de Mexicaanse *master of the macabre*. Of alleszins met zijn spooky pareltjes *The Devil's Backbone* en *Pan's Labyrinth*.

FILMFAN

Thomas Oosterlynck

In 2014 won hij de Nieuwe Lichting van Studio Brussel. Tegenwoordig maakt hij naam met zijn band Amongster die in september het debuutalbum *Trust Yourself to the Water* uitbracht. De Gentse frontman Thomas Oosterlynck over zijn liefde voor een goed verhaal op het witte doek.

tekst ANKE WAUTERS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Straks is het opnieuw tijd voor Film Fest Gent. Hoe beleef jij dat als Gentenaar?

THOMAS OOSTERLYNCK: "Meestal pik ik één of twee films mee. Omdat het aanbod overweldigend is, kies ik voor alternatieve en kleinschalige titels die ik later niet meer in de bioscoop kan bekijken. Gelukkig hebben we in Gent op dat vlak een aantal kwaliteitscinema's die complementair programmeren."

Weet je nog welke film je voor het eerst in de bioscoop zag?

"Ik ben niet zeker, maar het zal wel een Disneyfilm geweest zijn. *The Lion King* hoogstwaarschijnlijk. Dat is in ieder geval de film die ik mij het best herinner uit mijn kindertijd."

Welk genre bekijk je tegenwoordig het liefst?

"Ik hou van films waarbij het verhaal zo goed verteld wordt dat je het gevoel hebt dat je een paar uurtjes in de huid van het hoofdpersonage bent gekropen. Dat heb ik vaak bij het werk van de gebroeders Dardenne. Naar *Le gamin au vélo* en *Deux jours, une nuit* kan ik blijven kijken. Nog een film die een diepe

indruk heeft nagelaten, is *La vie d'Adèle* van Abdellatif Kechiche. Daar was ik echt niet goed van. Ik had het gevoel dat ik drie uur lang het titelpersonage was geweest."

Van welke regisseur heb je het gevoel dat hij je begrijpt?

"Dat vind ik een moeilijke. Ik begrijp sommigen van hen goed, misschien is dat hetzelfde. (*denkt na*) Ik ploeter met plezier door de gedachtegang van Michael Haneke, de regisseur van *Amour* en *Caché*. Ik vind dat een enorm inspirerende man. Ik lees graag interviews met hem, omdat hij zo boeiend over zijn vak kan vertellen. Hij heeft een duidelijke visie en ik voel me verbonden met hem en zijn werk. Verder volg ik eigenlijk te weinig regisseurs. Als je mij vraagt wat iemand nog heeft gemaakt, sta ik met mijn mond vol tanden."

Ik merk wel een duidelijke lijn in het soort films dat je vermeldt.

Ben je iemand die ook kan genieten van pure popcorn?
"Ik eet nooit popcorn in de cinema. (*lacht*) Maar nee, ik ben niet vies van grote producties. *Birdman* en *Interstellar* heb ik heel graag

"IK EET NOOIT
POPCORN
IN DE CINEMA."

gezien. Dat zijn nu wel net twee Hollywoodfilms met een hoek af."

Kan een film het leven van een artiest adequaat weergeven?

"Ik heb onlangs *Love & Mercy* gezien, een biopic over Brian Wilson van The Beach Boys. Daar zit een prachtmoment in waarin Paul Dano, die de jonge Wilson vertolkt, 'God Only Knows' speelt op een oude piano. Dat nummer - dat op zich al geweldig is - betekent door die scène nog meer voor me."

Over film en muziek gesproken: is er een soundtrack die jou in vervoering kan brengen?

"Ik kan wel genieten van een goede soundtrack en er lopen heel wat getalenteerde filmcomponisten rond. De mooiste score die ik ooit heb gehoord, is die van *Hable con ella* van Pedro Almodovar. Als ik die opzet, sluit ik mijn ogen en waan me opnieuw in de wereld van de Spaanse topcineast."

@ANK2D2

Trust Yourself to the Water
UIT OP V2

AMONGSTERMUSIC.COM

ANGST KABINET

De Belgische eerste minister wordt gegijzeld. Als hij zijn vrouw en kinderen levend wil terugzien, moet hij de president van de Verenigde Staten vermoorden. Meer wil Erik Van Looy niet kwijt over zijn nieuwe film *De premier*. Toch wist *Vertigo* het een en ander los te peuteren uit de populaire Vlaamse cineast. Dat hij zijn cast verschrikkelijk deed afzien bijvoorbeeld. “Nooit gedacht dat ik me zo schuldig zou voelen.”

tekst STEVEN TUFFIN

Acht jaar. Zo lang tobt Erik Van Looy al over *De premier*. En als ik hem op een zonnige nazomermiddag een maand voor de release spreek, is het piekerproces nog niet voorbij. “De film is voor 97 procent klaar”, klinkt het. “Momenteel zijn we bezig met de geluidsmix. Omdat we graag de vinger aan de pols houden, voegen we nog dagelijks geluidsfragmenten uit het wereldnieuws toe. Ik weet nu al dat ze de film echt mijn handen zullen moeten rukken. Door de digitalisering kan je tot op het laatste moment doorwerken. En ik was al niet goed in loslaten.”

Ironisch genoeg bedacht Van Looy het basisidee voor zijn nieuwe thriller in een zeer relaxte omgeving: “Ik lag in een strandstoel op Tenerife en de cijfers van *Loft* sijpelden binnen. Elke normale mens zou immens genieten van zulke resultaten, maar ik begon te stressen. Hoe kan ik het nog beter doen, vroeg ik me af. Na *De*

zaak Alzheimer en *Loft* had ik de smaak helemaal te pakken: ik wilde een film maken waarbij de kijker vanaf de eerste minuut op het puntje van zijn stoel zou zitten om er de volgende twee uur niet meer af te komen. Een beetje zoals toen ik films als *The Great Escape*, *The Poseidon Adventure* en *Jaws* voor het eerst zag.”

Gevoelige snaar

Een uitspraak van collega-regisseur Felix van Groeningen deed Van Looy de lat nog hoger leggen. “Een interviewer vroeg Felix – die ik overigens een toptalent vind – of hij een film als *Loft* kon maken. Daarop antwoordde hij nee en hij voegde eraan toe dat zijn films altijd vanuit emoties vertrekken. Aanvankelijk was ik een beetje beledigd, maar het zette me wel aan om het over een gevoeliger boeg te gooien. Zo kwam ik uit bij het idee van het gegijzelde gezin. Want niemand blijft ongevoelig als zijn familie bedreigd wordt.”

Maar het familieaspect was niet voldoende voor Van Looy: “Om de spanning nog verder op te drijven ging ik op zoek naar een man met een enorm stresserende baan. Kan jij een nog zwaardere job dan die van premier bedenken? Die man doet elke dag het licht aan én uit voor het hele land. Hij kent dus amper een moment van rust. Voeg daar de komst van de Amerikaanse president aan toe en het zijn helemaal helse tijden. Eigenlijk stond alles in functie van de ongelofelijke *thrill ride* die ik voor ogen had.”

Het scenario werkte Van Looy uit met Carl Joos, met wie hij in het verleden *De zaak Alzheimer* schreef. “Omdat ik een zekere verwantschap tussen mijn Jef Geraerts-verfilming en *De premier* voelde, klopte ik opnieuw bij hem aan. Ik zit altijd boordevol ideeën, maar ze op papier zetten is een ander paar mouwen. We vullen elkaar dus perfect aan.” Op het einde van het schrijfproces ging *D’Ardennen*-regisseur Robin Pront nog een keer door het

scenario. “Hij heeft zeker zijn stempel gedrukt. Je mag je verwachten aan enkele sappige dialogen zoals alleen Robin die kan schrijven.”

Bang zijn

Dat het project zo lang aansleepte, had ook zijn voordelen. Eentje daarvan was de casting van het hoofdpersonage. “Toen ik acht jaar geleden op het idee begon te broeden, dacht ik bij mezelf: dit wordt de eerste film in lange tijd die ik zonder Koen De Bouw zal draaien. Hij was immers nog te jong om te overtuigen als eerste minister. Toen het project eindelijk echt van de grond kwam, was dat gelukkig veranderd. Ik ben zo blij dat ik keer op keer met Koen kan samenwerken. Hij doet me denken aan mijn lievelingsacteur, Steve McQueen. Het zijn mannen die veel kunnen zeggen zonder al te veel te spreken. Als Koen de hoofdrol in *The Revenant* had gespeeld, was die film nog meesterlijker geweest. Leonardo DiCaprio is duidelijk moeite aan het

doen om getormenteerd te spelen, bij Koen gaat dat vanzelf. (lacht)”

De Bouw staat in *De premier* zij aan zij met Tine Reymer en Charlotte Vandermeersch. De eerste speelt de echtgenote van de premier, de tweede vertolkt zijn woordvoester. “Twee ongelooflijk straffe dames”, zegt Van Looy. “Ze doken in het script en kwamen terug met allerlei pertinente vragen. Daardoor is het verhaal nog straffer geworden. Ze hebben ervoor gezorgd dat hun personages meer body kregen.” Maar de filmmaker juicht nog een ander aspect van hun acteertalent toe: “Ze kunnen allebei ongelooflijk goed bang zijn. Bij Tine had ik dat

al gemerkt toen ik haar regisseerde in *Shades*, en Charlotte toonde een soortgelijke gave in de tv-reeks *Deadline 14/10*.”

Over de mannelijke nevenpersonages, vertolkt door Dirk Roofthoof en Stijn Van Opstal, wil Van Looy minder kwijt: “Ik wil echt proberen het mysterie te bewaren. Hun personages zijn best geheimzinnig. Je krijgt zelfs hun namen niet te horen. Stijn – die ongelooflijk veel indruk op me heeft gemaakt – is ‘de chauffeur’ en Dirk – met wie ik al een paar keer heb samengewerkt – is ‘de commandoleider’. Op dat vlak heeft de film iets van een Luc Besson-productie. De Franse filmmagnaat munt uit in een soort uitgepuurd entertainment, waarbij alle details die er niet toedoen afgevijld zijn.”

Suspension of disbelief

Besson was duidelijk niet Van Looy's enige inspiratiebron: “Ik heb me laten beïnvloeden door de Bourne- en Bond-franchises, de tv-serie *24* en jaren zeventig-klassiekers als *The Parallax View*, *Three Days of the Condor* en *The Manchurian Candidate*. Allemaal zeer

ambitieuze films, net als de onze. Ik moet toegeven dat ik op de set een paar keer enorm ben geschrokken van hoe hoog we de lat hadden gelegd. Neem nu de scène waarin de Amerikaanse president in ons land arriveert: die moet er gewoon indrukwekkend uitzien of het publiek gelooft er geen snars meer van.”

Zo belanden we bij het immer heikele punt van de *suspension of disbelief* of de gewilligheid van de bioscoopbezoeker om mee te gaan in een niet-alledaags verhaal. “Vroeger was dat inderdaad een probleem in de Vlaamse cinema”, stelt Van Looy. “Maar er is door de jaren heen ongelooflijk veel veranderd. *De zaak Alzheimer* was het eerste bewijs dat genrecinema ook bij ons kan werken en ondertussen passeerde met *Welp* zelfs een goede horrorfilm van eigen bodem. Ik ben er zeker van dat het publiek meegegroeid is met onze filmindustrie.”

Afzien

Als onze tijd er bijna opzit, moet Van Looy toch nog iets van het hart: “Ik heb mijn acteurs echt doen afzien. In de eerste plaats fysiek: er zit een

"IK MOEST EN ZOU DE SPANNING TEN TOP DRIJVEN."

scène in de film waarin twee personages flink wat meppen moeten incasseren. Op een bepaald moment dacht ik echt dat een van hen niet meer ging rechtkomen. Ook mentaal moesten ze diep gaan. Het gebeurde dikwijls dat iemand vroeg om eventjes te wachten met mijn 'actie', omdat ze op zoek moesten naar verschrikkelijke gedachten om in de juiste mindset te komen. Ik wil echt niet weten wat er op die momenten door hun hoofd ging."

De vergelijking met Alfred Hitchcock, waarvan gezegd wordt dat hij er een pervers genoeg in schepte om zijn actrices te doen afzien, gaat dus niet op. "Ik had nooit gedacht dat ik mezelf zo zou schuldig zou voelen. Iets op papier zetten is één ding, het voor je ogen zien gebeuren is iets helemaal anders. Roman Polanski zou op de set van *Chinatown* aan Faye Dunaways haar hebben getrokken om de juiste reactie uit te lokken. Zo ver zou ik nooit durven gaan." Toch dacht Van Looy er nooit aan om de intensiteit terug te schroeven. "Dat ging gewoonweg niet. Ik moest en zou de spanning ten top drijven. En daar hoort nu eenmaal een stevige portie angst bij."

Onze slotvraag doet Van Looy opnieuw in piekermodus schieten: "Wat mijn volgende film wordt? Dat mag je nog niet vragen! Ik herinner me dat ik op de première van *Loft* al zat na te denken over mijn volgende project."

'Probeer toch eens te genieten!' riep Koen me toen toe. Maar daar ben ik dus niet zo goed in. Eén ding staat vast: als ik de spanningsgraad van *De premier* wil evenaren, zal ik met een heuse rampenfilm op de proppen moeten komen. Maar dan wel één met beklievende actie én diepe emotie. Bedankt voor de uitdaging, *Vertigo!*"

Graag gedaan, Erik! 🍷

VANAF 26 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» STAATSCINEMA

Staatshoofden worden wel vaker als centrale figuur in een film opgevoerd. Dat het in de bioscoop met zulke personages alle kanten uit kan gaan, bewijzen we op Vertigoweb.be.

OP WOENSDAG 19 OKTOBER GAAT DE PREMIER IN
WERELDPREMIERE
IN AANWEZIGHEID VAN REGISSEUR ERIK VAN LOOY

WIL JE DIT EXCLUSIEVE EVENT **BIJWONEN**?
ALLE INFO OP VERTIGOWEB.BE

I, DANIEL BLAKE

STRAATJE ZONDER EINDE

In *I, Daniel Blake* klaagt Ken Loach de perverse heksenjacht aan die de Britse overheid op werklozen heeft geopend. Een acuut probleem, waarover een film *moest* gemaakt worden, aldus scenarist Paul Laverty. “De kwetsbaarste mensen worden systematisch gepest, terwijl de rijken met rust worden gelaten.”

tekst RUBEN NOLLET

Hoewel Rebecca O’Brien, de vaste producente van Ken Loach, twee jaar geleden meldde dat de regisseur na het historische drama *Jimmy’s Hall* een punt wou zetten achter zijn loopbaan, won de cineast eerder dit jaar zijn tweede Gouden Palm met een vers drama. *I, Daniel Blake* gaat over de uitbuiting van de zwakkeren in onze samenleving, al kozen Loach en zijn vaste scenarist Laverty ervoor om de hoofdpersonages niet af te schilderen als hulpeloze slachtoffers.

“We hadden de thematiek vanuit zeer veel invalshoeken kunnen belichten”, vertelt Laverty. “Daklozen, zieken, thuisverplegers, gehandicapten, noem maar op. Maar we wilden zo veel mogelijk mensen aanspreken, om duidelijk te maken dat het geen kleine minderheid is die wordt getroffen. Als blijkt dat de overheid zelfs een sterke man als Daniel het leven zuur kan maken, is het niet moeilijk om je voor te stellen hoe het moet zijn voor de zwakkeren.”

Kafkaïaanse calvarie

Daniel Blake is een ervaren Britse schrijnwerker die na een hartaanval van zijn huisarts te horen krijgt dat hij niet meer mag werken. De specialisten van het ministerie van Werk en Pensioenen zijn het daar echter niet mee eens. Zij

menen dat Daniel niet arbeidsongeschikt is, en dus op werkaanbiedingen moet ingaan. Doet hij dat niet, dan verliest hij zijn uitkering. Daniel tekent beroep aan tegen die beslissing. Tevergeefs. Het is slechts het begin van een kafkaïaanse calvarie, die in al haar absurditeit aanvankelijk nog grappig is, maar na verloop van tijd steeds triester wordt.

Het idee voor de film ontstond toen Laverty een bezoek bracht aan Loach’ geboortestad Nuneaton, nabij Coventry. De regisseur is er een van de drijvende krachten achter een organisatie die zich ontfenmt over daklozen. “Ik ontmoette er een jonge kerel, Jack”, herinnert Laverty zich. “Bijna achteloos vertelde hij me dat hij soms duizelig en misselijk wordt, omdat hij verschillende dagen na elkaar geen eten kan kopen. In zijn flat staan alleen een matras en een koelkastje.”

Zero-hour contracts

Toen Laverty en Loach zich in het probleem verdiepten, werden ze geconfronteerd met het ene schrijnende verhaal na het andere. De zwaksten in onze samenleving kunnen op bitter weinig steun of begrip rekenen. De media schilderen hen af als profiteurs en de overheid zet hen klem in een pervers systeem.

“Je voelt hun angst als je met hen praat”, zucht Laverty. “Ze weten dat ze van de ene dag op de andere hun uitkering kunnen verliezen, en dat ze dan van de regen in de drop komen. Ze kunnen hun huur en rekeningen niet langer betalen, er is niet genoeg eten voor de kinderen, de schulden stapelen zich op. Met als gevolg dat ze *zero-hour contracts* ondertekenen, schandalige arbeidsovereenkomsten die geen enkele bescherming bieden.”

Laverty windt er geen doekjes om: “De kwetsbaarste mensen worden systematisch gepest, terwijl de rijken en de machtigen met rust worden gelaten. Er zijn veel meer inspecteurs die zich bezighouden met uitkeringsfraude dan met belastingfraude. Dat is een veelzeggende vaststelling.”

VANAF 26 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» LOACH DE BARMHARTIGE

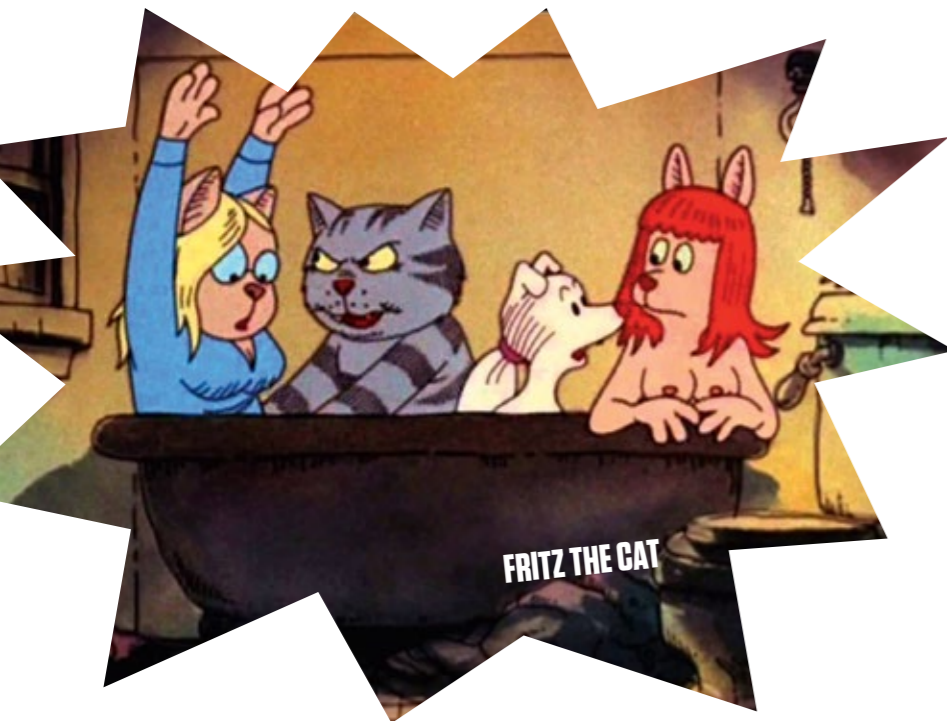
In de loop van zijn lange, vruchtbare carrière heeft Ken Loach al heel wat sociale wantoestanden onder de loep genomen. Op *Vertigoweb.be* halen we zijn belangrijkste werken nog eens van onder het stof.

AANGEBRANDE

ANIMATIE

Seth Rogen heeft met *Sausage Party* een van de meest meest grofgebekte animatiefilms in tijden gemaakt. In de VS zorgde dat hier en daar voor wat ophef, met ouders die dachten dat ze hun kinderen naar een leuke familiefilm meenamen en na nog geen tien minuten gechoqueerd de zaal buitenstormden. Maar wie zijn filmgeschiedenis een beetje kent, weet dat er een lange traditie bestaat van animatiefilms voor volwassenen.

tekst DENNIS VAN DESSEL

stroming in de VS werd verhinderd. Er waren af en toe wel experimenten, maar de markt werd gedomineerd door de langspeelfilms van Disney en de Looney Tunes-avonturen van Warner Bros.

Eind jaren 60 kwam daar verandering in met de invoering van een leeftijdsgebonden keuringssysteem. Dat zette de deur open voor gewaagder materiaal. Comics werden al een tijdje gebruikt door figuren uit de tegencultuur om hun eigenzinnige visie weer te geven op het Amerika van die tijd. En nu de cinema bevrijd was, duurde het niet lang voordat de stijl van Robert Crumb en co. zijn weg vond naar de filmzalen.

Ralph Bakshi was een van de belangrijkste namen uit die periode, met zijn legendarisch scandaleuze verfilming van *Fritz the Cat* (1972), het autobiografische *Heavy Traffic* (1973) en het ten onrechte als racistisch afgeschreven *Coon Skin* (1975). Hij

Brad Bird zei het al in 2004 toen *The Incredibles* uitkwam: “Ik ben het beu dat mensen spreken over ‘het animatiegenre’. Animatie is geen genre, maar een medium. En met dat medium kan je eender welk genre of onderwerp aansnijden.” Gelijk heeft hij, maar het beeld van animatie als kindervermaak (of op zijn minst kindvriendelijk vermaak) is zo sterk geworden dat het soms moeilijk is om de twee van elkaar te scheiden.

Nochtans zijn tekenfilms voor volwassenen van alle tijden. Denk maar aan Betty Boop, de iconische cartoon-showgirl die rond 1930 haar debuut maakte in negligé en netkousen. Boop had haar roots in de jazz- en bootleggerscultuur. Naar huidige normen bleef het allemaal erg braaf, maar ze was stukken sexier dan de antropomorfe diertjes waarmee Walt Disney op dat moment op de propfen kwam. Ze knipoogde zelfs uitdagend naar de bioscoopgangers terwijl ze haar befaamde “Boop-boop-i-doop”-kreetjes slaakte.

Amerikaanse censuur

In 1934 werd de Hayes Code ingevoerd, een hoop regels die de heersende ‘losbandigheid’ in de cinema aan banden moest leggen. Boop werd opeens een stuk braver – ze droeg meer kleren en minder juwelen – en de ontwikkeling van animatiefilms voor volwassenen tot een volwaardige

tekende zelfs voor een enorm ambitieuze, maar commercieel onsuccesvolle animatieverfilming van *Lord of the Rings* in 1978.

Japans overwicht

Elders in de westerse wereld werden wel wat animatiefilms voor volwassenen gemaakt, maar van een echte industrie was geen sprake. Meestal ging het om films met een uitgesproken artistieke visie, die door hun fantastierijke plots simpelweg niet realiseerbaar waren als live-actionfilms. Denk maar aan het Franse *La planète sauvage* (1973), het verzamelde werk van de Tsjechische regisseur Jan Svankmajer en de intrieste konijnenklassieker *Watership Down* (1978).

Ook België deed een duit in het zakje met het ongegeneerd puberale *Tarzoen, la honte de la jungle* (1975). Hoewel we misschien beter *Jan Zonder Vrees* (1984) vermelden – deze maand te bewonderen op Film Fest Gent – of het oeuvre van Raoul Servais, die live-action en animatie op een waanzinnig vindingrijke manier met elkaar combineerde. Zijn *Taxandria* (1994) blijft een van de meest fascinerende curiosa uit de vaderlandse filmgeschiedenis.

Het enige land waar animatie voor volwassenen helemaal tot zijn recht is gekomen, is Japan. Zowel op televisie als in de cinema wordt al sinds jaar en dag een mix aangeboden van kindervermaak en verhalen gericht op een ouder publiek. Dat leidde in 1984 tot de oprichting van Studio Ghibli, nog steeds een van de meest gerespecteerde animatiestudio's ter wereld, met regisseur Hayao Miyazaki als uithangbord. *Laputa: Castle in the Sky* (1986) was hun eerste officiële film en werd een enorm succes.

Miyazaki's ecologisch bewuste avonturenverhalen waren op zich best geschikt voor kinderen, maar waren met hun vaak complexe plots en volwassen thematiek niet louter voor hen bedoeld. In 1988 bracht Ghibli met het hartverscheurende *Grave of the Fireflies* een absoluut meesterwerk uit, een superieure tranentrekker over twee kinderen die proberen te overleven tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Weemoedige poëzie

Ondanks al dit moois valt het best te begrijpen dat animatie voornamelijk als een medium voor familiefilms wordt gezien. Daarvoor vuren Disney, Pixar en de andere Amerikaanse studio's te veel op ons af en sijnpen de volwassen animatiefilms te traag door het systeem. Maar ze zijn er wel en wie zich er in verdiept, ontdekt een wondermooie

wereld van unieke, uitdagende films.

Denk maar aan Richard Linklaters experimenten *Waking Life* (2001) en *A Scanner Darkly* (2006), Adam Elliotts *Mary and Max* (2009) en Charlie Kaufmans *Anomalisa* (2015): allemaal films met een laagje weemoedige poëzie. Of in het geval van *Sausage Party*: met een onbeschaamde orgie tussen worsten en broodjes! 🍔

VANAF 26 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» BEWEGENDE BILLEN

Natuurlijk wil je al het voorgaande ook wel eens in beweging zien. Dat kan via een handig video-overzicht dat je terugvindt op Vertigoweb.be.

PETE'S DRAGON

Onder zijn vleugels

Enkele jaren terug brak David Lowery door met *Ain't Them Bodies Saints*, een pastorale festivalfavoriet die vergeleken werd met het vroege werk van Terrence Malick. Nu staat de cineast aan het roer van *Pete's Dragon*, een Disney-update met een digitale draak en Hollywoodroyalty zoals Robert Redford en Bryce Dallas Howard in de hoofdrollen. "Waarschijnlijk moest ik de film een zekere gravitas bezorgen."

tekst STEVEN TUFFIN

David Lowery vliegt er meteen in als ik hem tijdens een Skype-gesprek vraag hoe hij als arthouse-lieveling betrokken raakte bij een remake van een matige jeugdfilm uit de jaren 70. “Mijn agent vertelde me tijdens de postproductie van *Ain't Them Bodies Saint* dat Disney een update wilde maken van *Pete's Dragon*. Ik zeg update, omdat het project voor de studio weinig tot niks te maken mocht hebben met het origineel. Het enige wat ze wilden bewaren was de titel en het uitgangspunt: een jongen die maatjes wordt met een draak.”

Aanvankelijk had Lowery zich van film vergist: “Ik dacht dat het om *Puff the Magic Dragon* ging, een geflippte animatiefilm die een eigen leven ging leiden in stoner-middens. Pas na een tijdje besefte ik dat het om de mix van live-action en animatie met Elliot de draak ging. Hoewel het van mijn zesde geleden was dat ik het origineel zag – dat niet bepaald was blijven hangen – sprak het uitgangspunt me enorm aan. Hoe kan een film over de vriendschap tussen een jongen en een draak nu niet cool zijn, dacht ik bij mezelf.”

Big time Hollywood

Lowery en zijn coscenarist Toby Halbrooks trokken naar het Disneyhoofdkwartier, pitchten hun idee en werden tot hun verbazing ingehuurd om het scenario te schrijven. “We zagen het in de eerste plaats als een groot avontuur. *Big time Hollywood* was voor ons onbekend terrein. We hadden ook niet verwacht dat Disney met twee indiefiguren in zee zou gaan.”

Tijdens het schrijfproces raakte Lowery enorm gehecht aan het project. “Door er voortdurend mee in de weer te zijn, begon het steeds persoonlijker te worden.” Zijn geluk kon dan ook niet op toen Disney hem vroeg om de update ook te regisseren. “Hun vraag kwam als een verrassing, want onze eerdere gesprekken hadden zich steevast beperkt tot het scenario. Mogelijk voelden zij dat het verhaal me ondertussen dierbaar was geworden. Ik kan me in ieder geval niet inbeelden dat *Ain't Them Bodies Saints* er voor iets tussen zat. Ik weet dat ze die film apprecieerden, maar echt hun ding was het volgens mij toch niet. Laten

we maar aannemen dat ze dachten dat ik de film een zekere gravitas zou bezorgen.”

Dat laatste kon het project zeker gebruiken, want het origineel was niet bepaald een klassieker. De toevoeging van de geanimeerde draak aan de live-actionfootage oogde al gedateerd nog voor de film destijds de zalen bereikte en de overacting van Tinseltownlegende Mickey Rooney en de rest van de cast doet nog steeds twijfelen tussen lachen en huilen. “De Disneybonzen waren zich ervan bewust dat een afstofbeurt van het origineel niet zou volstaan”, lacht Lowery.

Nodige ruimte

De filmmaker is duidelijk vol van Disney: “Het zit daar vol briljante mensen, die de lat heel hoog leggen. Ze willen alleen topkwaliteit afleveren. Net daardoor scoren ze hit na hit na hit. Natuurlijk leggen ze je bepaalde beperkingen op. Zo moet je het niet wagen om je personages te laten vloeken. Maar filmmakers krijgen wel de nodige ruimte om hun stempel op

het eindresultaat te drukken. Hoe verklaar je anders dat *Selma*-regisseuse Ava Duvernay met hen in zee gaat om de sciencefictionklassieker *A Wrinkle in Time* te verfilmen?”

Duidelijkheid is volgens de cineast de grootste troef van Het Huis van de Muis: “Ze hebben me altijd perfect laten weten wat ze wel en niet wilden. Ik heb die rechtdoorzee-attitude overgenomen, zodat geen van beide partijen ooit voor verrassingen kwam te staan. Er doen genoeg verhalen de ronde over cineasten die de koers van hun film onverwachts willen omgooien. Met dat soort gekheden moet je bij Disney niet afkomen. Toch bleef er altijd sprake van een zekere vrijheid.”

Zo gaf Disney Lowery carte blanche voor de casting en hij kwam meteen met een klepper op de proppen: hij stelde Robert Redford voor als Meacham, de oudere man die de draak jaren eerder had gezien, maar door zijn dorpsgenoten gek werd verklaard. “Ik leerde Robert kennen toen *Ain't Them Bodies Saints* in wereldpremière ging op het Sundance Film Festival dat hij mee organiseert. Het klikte meteen en we zijn al een tijdje aan een gezamenlijk project aan het sleutelen. Dat werd even on hold gezet toen *Pete's Dragon* in een stroomversnelling terecht kwam. Hij leek me perfect voor de rol.”

Legendarische glimlach

Op de set stond iedereen versteld van Redfords speelplezier. “Niet dat Roberts recente vertolkingen slecht waren, maar het is wel al een tijdje geleden dat hij in een toegankelijke film te zien was”, zegt Lowery. “De laatste jaren speelde hij vooral mee in bloedserieuze drama's. Je merkte dat het hem deugd deed om met een stel kinderen en een denkbeeldige draak voor de camera te staan. Hij mocht zijn legendarische glimlach nog eens bovenhalen. Dat deed zowel hem als de omringende cast en crew ontzettend veel deugd. Iedereen zag dat hij zich echt amuseerde.”

Voor de rol van Pete moest Lowery iets langer zoeken: “Het was de typische zoektocht naar een speld in een hooiberg. Honderden kinderen passeerden de revue, zonder dat we een geschikte kandidaat vonden. Maar we hadden geluk. Zodra Oakes de castingruimte binnenwandelde, wist ik meteen dat we Pete hadden gevonden.”

Oakes Fegley had al wat tv-ervaring, maar het was vooral zijn naturel die Lowery overtuigde. “Eigenlijk speelt hij een versie van zichzelf. Ik werkte in het verleden al meerdere malen met kinderen samen en heb gemerkt dat je hen vooral niet ver van hun eigen persoonlijkheid mag wegduwen.”

Fegley bleek perfect te kunnen samenspelen met de tennisballen en poppenhoofden die de draak vervingen op de set. “Waarschijnlijk heeft het iets te maken met de levendige fantasie van een kind. Zelfs zonder draaksubstituut bleef hij geloofwaardig acteren. Veel geloofwaardiger dan zijn volwassen collega’s. Bryce Dallas Howard, die Roberts dochter speelt, had het geluk dat ze op de set van *Jurassic World* al de nodige ervaring had opgedaan met imaginaire beesten, maar Robert was compleet verloren zonder tennisbal.”

Magische plek

Hoewel het verhaal zich afspeelt in een Amerikaans houthakkersdorpje, werd er gefilmd in Nieuw-Zeeland, bekend als achtergrond van de *Lord of the Rings*- en *The Hobbit*-trilogieën. “Maar ook *Willow* werd er gedraaid”, voegt Lowery toe. “Dat is een fantastische fantasy-film uit de jaren 80 geregisseerd door

Ron Howard, de vader van Bryce. Nieuw-Zeeland is echt een magische plek waar je allerlei soorten natuur dicht bij elkaar vindt. Bovendien moesten we tijdens de wintermaanden draaien, wat een shoot in de Verenigde Staten simpelweg onmogelijk maakte.”

Een ander pluspunt aan filmen in Nieuw-Zeeland was de nabijheid van Weta, het speciale-effectenhuis dat furore maakte met digitale personages als Gollum en de apen uit de recente *Planet of the Apes*-films. “Wat een coole bende om mee samen te werken”, zegt Lowery enthousiast. “Aanvankelijk wilde ik de draak op een *Where the Wild Things Are*-achtige manier weergeven, met een gigantische pop. Maar Weta overtuigde me dat digitaal *the way to go* was. Ik denk dat de film een grote mislukking was geweest als ik aan mijn oorspronkelijke idee had vastgehouden.”

Voor het ontwerp van de draak haalde Lowery inspiratie bij zijn katten. “Ik hou zoveel van die beesten dat ik onmogelijk geen hulde aan hen kon brengen. Daarom zijn we voor een harige draak gegaan. De vacht zorgde er ook voor dat het beest een zekere warmte uitstraalt.” Tegelijk kwam de filmmaker tot het besef dat

de designopties min of meer beperkt waren. “Een draak is iets heel specifiek. Verander te veel aan zijn look en het draakachtige verdwijnt meteen. Daarom hielden we bijvoorbeeld vast aan een groene huid.”

Hoewel *Pete’s Dragon* ondertussen al een tijdje afgewerkt is, is Lowery is nog steeds aan de slag voor Disney. Recent raakte bekend dat hij voor hen een update van *Peter Pan* zal regisseren. “Een hele uitdaging, want alle recente pogingen werd door het publiek uitgeweid. Ik denk echter dat we een coole invalshoek hebben gevonden. Welke dat is? Dat ga ik nog niet verklappen.”

Doe ons dan nog maar een ritje op die draak! 🐉

VANAF 5 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» DOE DE DRAAK

Elliot is niet de eerste en zeker ook niet de laatste draak die over het witte doek vliegt. Op Vertigoweb.be sommen we onze favoriete soortgenoten op.

LUC TUYMANS — *Premonitions*

Expositie

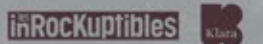
30 sept. 2016 — 08 jan. 2017

Villeneuve d'Ascq
Frankrijk
www.musee-lam.fr

MÉTROPOLE
EUROPÉENNE DE LILLE

DON'T BREATHE

AFSTOTEN & AANTREKKEN

Een jonge blonde vrouw met paniek in de ogen: het is ondertussen vaste kost in elke rechtgeaarde horrorfilm. Zo ook in *Don't Breathe*, de nieuwe huiverprent van *Evil Dead*-updater Fede Alvarez. Voor het kunstmagazine *Oogst* onderzocht ik mijn fascinatie voor het schijnbaar mysogyne genre, voor *Vertigo* vatte ik die zoektocht samen.

tekst JOZEFIEN VAN BEEK

Op het eerste gezicht lijkt het horrorgenre extreem vrouwonvriendelijk. Het publiek – overwegend mannelijke tieners en twintigers – schept er een sadistisch genoegen in om blonde bimbo's afgeslacht te zien worden door moordlustige psychopaten.

Toch beweert Carol J. Clover in haar boek *Men, women and chainsaws* dat horror niet noodzakelijk een misogyn genre is. Ze schrijft hoe midden jaren 70 de *girl hero* haar opwachting maakte in het genre: het meisje dat als enige de helletocht overleeft.

Seksueel actief

De focus van mijn onderzoek lag op de slasherfilm. Voorouder daarvan is uiteraard Hitchcocks *Psycho* (1960) met zijn iconische douchescène. Sindsdien zijn de ingrediënten grofweg dezelfde gebleven: een psychopaat maakt een rist overwegend vrouwelijke slachtoffers totdat hij zelf een kopje kleiner wordt gemaakt, vaak door het enige meisje dat zijn *killing spree* heeft overleefd. De moordenaar is het product van een dysfunctionele familie, het slachtoffer een seksueel actieve vrouw. De aanval wordt meestal getoond vanuit haar standpunt en zowel het motief als het doden zelf is seksueel.

Dat laatste aspect wordt expliciet gemaakt in *Halloween* (1978), wanneer

een jonge versie van *bad guy* Michael Myers in de openingsscène zijn zus vermoordt nadat ze seks heeft gehad. Sindsdien zijn alle meisjes surrogaatzusjes voor hem: alle vrouwen die durven te tonen dat ze niet aseksueel zijn, moeten eraan geloven. Het verschil met *Psycho*: Norman Bates maakte één vrouw af, Myers liquideert een hele resem onfortuinlijke tieners. Het dodental loopt dus op met de jaren, want regisseurs hebben het maar al te goed begrepen: wat is er beter dan één mooie vrouw op afschuwelijke wijze laten vermoorden? Een hele reeks mooie vrouwen op afschuwelijke wijze laten vermoorden, natuurlijk!

Seut wordt heldin

Halfnaakte vrouwen die omgebracht worden door gestoorde mannen, hoezo feministisch? Laten we even terugkomen op dat overlevende meisje, de *girl hero* of beter nog: de *final girl*. Zij is het hoofdpersonage van de film en voor de horrorfan onmiddellijk herkenbaar. Ze zit altijd met haar neus in de boeken en datet nooit. In tegenstelling tot haar losbolvrienden is ze seksueel niet actief. Ze is intelligent en neemt de tekenen van gevaar die de rest negeert, wél serieus. Niet voor niets is zij degene die de verhakkelde lichamen van haar vrienden ontdekt, waarna ze zelf in het nauw gedreven wordt.

Vaste waarde is het moment waarop ze zichzelf opsluit in een plek die eerst veilig lijkt, maar die al snel haar doodskist dreigt te worden. Met ingehouden adem kijkt ze naar de deur: eerst verschijnt er een klein gaatje, dan dringt het wapen van de slechterik er doorheen. Deze *penetration scene* is cruciaal. Het slachtoffer heeft geen keuze meer: ze moet terugvechten. De rollen worden omgedraaid. De final girl ontpopt zicht tot agressor. Seuterig meisje wordt heldin.

Dat is vermoedelijk kort samengevat waarom het horrorgenre me aantrekt: ik ben een final girl in 't diepst van mijn gedachten. ▣

VANAF 12 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@JozefienVanBeek

» FINALISTES

Jane Levy is met hoofdrollen in *Evil Dead* en *Don't Breathe* duidelijk Fede Alvarez' favoriete final girl. Op *Vertigoweb.be* vind je een greep uit het lange lijstje met geterroriseerde voorgangsters.

DE DUURSTE EED

Een beleefd applaus van het publiek en verdeelde reacties bij de pers: de Belgische filmbroers **Luc en Jean-Pierre Dardenne** waren even van slag door de ontvangst die *La fille inconnue* te beurt viel op 'hun' festival van Cannes. Enkele maanden later klinken de broers weer strijdvaardig. "We zijn niet verslapt."

tekst RUBEN NOLLET

Jenny Davin, een beginnende huisarts, weigert na afloop van haar spreekuur een jonge Afrikaanse vrouw binnen te laten in haar praktijk. De volgende ochtend krijgt ze te horen dat haar lijk is gevonden. Jenny is zo geschokt dat ze besluit om op te zoek te gaan naar de identiteit van het meisje dat ze aan haar lot heeft overgelaten.

Het uitgangspunt van *La fille inconnue* bevat alles wat een film van Luc en

Jean-Pierre Dardenne typeert: sociale wantoestanden, een wrang dilemma, personages die met zichzelf overhoop liggen, en mensen die gedwongen worden om de harde realiteit onder ogen te zien. Toch duurde het acht jaar voor de gelauwerde broers uit Seraing de film in de juiste plooi kregen.

Dat had alles te maken met de invulling van de hoofdrol. Aanvankelijk dachten de filmbroers aan een ervaren arts die het spoor bijster is en zichzelf

terugvindt door de zoektocht naar het vermoorde meisje. Marion Cotillard leek hen de geknipte actrice en ook de Française zag de rol helemaal zitten.

Alleen lukte het de broers maar niet om het scenario geloofwaardig uit te werken. Gevolg: ze stopten *La fille inconnue* in de koelkast, concentreerden zich op de productie van *Le gamin au vélo* en maakten daarna *Deux jours, une nuit* met Cottillard. Al die jaren bleef *La fille inconnue* echter door hun brein spoken. Tot ze op een avond in Parijs kennismaakten met aanstormend Frans talent Adèle Haenel.

LUC DARDENNE: “Adèle was in Parijs omdat ze een prijs had gewonnen voor het melodrama *Suzanne*. We kenden haar niet, maar toen we haar op het podium bezig zagen en achteraf even met haar praatten, bedachten we plots dat het een goed idee zou zijn om *La fille inconnue* te vertellen vanuit het perspectief van een jonge, beginnende dokter. Een personage dat onschuldig en openhartig is. En naïef genoeg om een speurtocht naar de identiteit van het vermoorde meisje aan te vatten.”

Waarom wilden jullie eigenlijk een film maken over een dokter?

LUC: “Wij zien een dokter als een metafoor voor de hele mensheid. Elke mens is moreel verplicht om anderen de hand te reiken. Maar voor een dokter is die plicht bovendien zijn beroep.”

Je hebt het over de eed van Hippocrates, die elke arts moet afleggen?

LUC: “Precies, en Jenny heeft die niet gerespecteerd toen ze het meisje in de kou liet staan. Daarom valt haar trieste lot Jenny ook zo zwaar. Ze beseft wat ze heeft gedaan. Of beter, wat ze *niet* heeft gedaan.”

In hoeverre is het hoofdpersonage veranderd tijdens die acht jaar?

JEAN-PIERRE: “Eigenlijk is Jenny tot leven gekomen op het moment dat we Adèle hebben ontmoet. Voordien hadden we slechts een vaag beeld van wie ze was. We wisten dat we geen *policier* of detectivefilm wilden maken en dat bleek altijd een struikelblok. Aan de ene kant vormde het onderzoek de centrale verhaallijn, aan de andere kant was ons hoofdpersonage geen politieagent of journalist. Pas toen we Adèle leerden kennen, hadden we door hoe we het verhaal geloofwaardig konden vertellen.”

Zijn jullie ter voorbereiding ook met dokters gaan praten?

JEAN-PIERRE: “Ja, we wilden de film immers zo veel mogelijk verankeren in de realiteit. Ook daarom is *La fille inconnue* geen typisch detectiveverhaal. Jenny

“ELKE MENS
IS MOREEL
VERPLICHT
ANDEREN TE
HELPEN.”

blijft tijdens haar speurtocht haar taken als dokter uitoefenen. Onze gesprekken met artsen uit Luik en omstreken gingen vaak over drugs en alcohol. Maar sociaal isolement blijkt toch het grootste probleem.”

LUC: “We vernamen ook dat steeds meer mensen ademhalingsproblemen hebben. Er is een nieuwe aandoening in opmars die op tuberculose lijkt. Dat verraste ons, want we dachten dat dergelijke ziektes niet meer van deze tijd zijn – toch niet in België. Het probleem heeft echter te maken met de vochtigheid in de huizen, maar ook met armoede en ontbering.”

De symptomen die sommige personages vertonen, zijn haast symbolisch.

LUC: “Dat idee is voortgevloeid uit een gesprek met het diensthoofd van SOS Enfants van de ULB, een centrum dat zich ontfermt over mishandelde kinderen. Blijkt dat die kinderen zich op een vergelijkbare manier gedragen, los van de aard van de mishandeling. Ze gamen de hele tijd, alsof ze zich willen terugtrekken in een cocon. Ze hebben ook allemaal last van angsten, slapeloosheid en maag- en darmklachten. Bij elk

van hen steken dezelfde symptomen de kop op. Dat facet komt terug in onze film.”

La fille inconnue is geen detectiveverhaal, zeggen jullie. Toch zijn er duidelijke raakvlakken. Interesseert het genre jullie?

JEAN-PIERRE: “Enkel als lezers of als kijkers. We hadden zeker niet de ambitie om zelf zo’n verhaal te vertellen. Dan hadden we het helemaal anders aangepakt. Jenny’s zoektocht creëert natuurlijk een verwachtingspatroon. De spanning wordt vanzelf opgebouwd, want wie is die *Jane Doe* nu eigenlijk? Het detectiveaspect zit zeker in de film, maar op geen enkel moment hebben we overwogen om te spelen met de codes en de clichés van het genre. Ik weet zelfs niet of we dat zouden kunnen.”

Jullie doen al sinds jullie doorbraakfilm La promesse uit 1996 een beroep op dezelfde filmploeg. Hoe vermijden jullie dat het allemaal routine wordt?

JEAN-PIERRE: “Dat we maar om de twee of drie jaar samenwerken, helpt. En we blijven veeleisend. Zowel voor onszelf

als voor onze ploeg. We stellen ons niet tevreden met een flauwe consensus. We willen zelfgenoegzaamheid koste wat het kost vermijden. En ik denk dat onze medewerkers dezelfde ambitie hebben.” LUC: “We proberen ook telkens iets nieuws. Bij *Deux jours, une nuit* draaiden we voor het eerst digitaal. Ditmaal gingen we voor een andere cameravoering: neutraler en meer observerend. Soms zetten we de camera op onze schouder, ditmaal gebruikten we een camera met een klein videoscherm. Op die manier hou je jezelf alert. We zijn dus zeker niet verslapt. Tenminste, dat hoop ik toch.”

VANAF 5 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DOCU-DARDENNES

Voor Luc & Jean-Pierre Dardenne de filmwereld veroverden met hun indringende fictie, stonden ze aan de top van de Belgische documentaire. Op Vertigoweb.be lees je meer over hun non-fictiewerk.

SUIKER & ZOUT

Een animatiefilm over een jongen die in een weeshuis belandt en vrienden probeert te maken: we zien Disney zich er niet meteen aan wagen. De Zwitserse filmmaker **Claude Barras** ging er echter wel voor, met het bitterzoete *Ma vie de Courgette* als resultaat. “Je moet drama en humor afwisselen.”

tekst RUBEN NOLLET

Voor zijn eerste stop-motionlangspeler liet Claude Barras zich inspireren door *Autobiographie d'une courgette*, een roman uit 2002 van de Franse schrijver-journalist Gilles Paris, over de lotgevallen van een jongen uit een probleemgezin. “Ik was meteen verkocht toen ik het boek las”, vertelt het animatietalent. “Een van mijn kortfilms, *Banquise*, ging over een meisje dat zich zorgen maakt om haar zwaarlijvigheid. Ik hou van verhalen met een licht sociale achtergrond. *Autobiographie d'une courgette* was dan ook perfect voor een langspeelfilm.”

À la Dickens
Oorspronkelijk hoopte Barras te kunnen samenwerken met zijn vaste

kompaan Cédric Louis, met wie hij al bijna vijftien jaar in Lausanne de animatiestudio Helium Films runt. “Cédric is eerder een schrijver, maar vindt het ook leuk om te schetsen”, legt Barras uit. “Zelf ben ik een illustrator die daarnaast graag bezig is met verhalen. Cédric en ik toetsen de hele tijd ideeën bij elkaar af, en dat werkt perfect.”

Alleen liep Louis al rond met een idee voor een documentaire. Barras moest dus op zoek naar een nieuwe scenarist om *Ma vie de Courgette* verder uit te werken. Uiteindelijk ging hij in zee met Céline Sciamma, de Franse cineaste-scenariste van onder meer *Tomboy* en *Bande de filles*.

“Mijn producent had al met haar samengewerkt”, zegt Barras. “Volgens hem kon ze iets extra's toevoegen. Hij vond haar geknipt voor een verhaal

over kinderen in een probleemsituatie. En hij had gelijk: na een meeting of twee zaten Céline en ik op dezelfde golfengete.”

Barras en Sciamma creëerden een innemende en geestige film, al is het verhaal allesbehalve rooskleurig. De jonge Courgette wordt mishandeld door zijn drankverslaafde moeder, terwijl zijn vader hen in de steek heeft gelaten. Stevige kost à la Charles Dickens dus, maar wel lichtvoetig en modern geserveerd.

“De truc bestaat erin om suiker en zout af te wisselen”, verklaart Barras. “Het is een kwestie van ritme. Donkere emoties laat je niet te lang duren, en je zet er een grappig moment tegenover.”

Authenticiteit
Terwijl Sciamma het scenario verder uitwerkte, concentreerde Barras zich

vooral op de animatie. Ook daar hield hij een troef achter de hand. “De grote ogen van onze poppen maken een cruciaal verschil”, zegt hij. “Ze geven de kinderen een onschuldige blik.”

De personages hebben dan wel onrealistische proporties, toch straalt de film een opvallende authenticiteit uit. En dat heeft alles te maken met de praktijkervaring die werd opgedaan.

“Paris werkte een jaar in een weeshuis voor hij zijn boek schreef”, vertelt Barras. “De volwassenen in het verhaal zijn gebaseerd op zijn collega's van toen. Zelf heb ik drie weken stage gelopen in een opvangcentrum. Ik vond het belangrijk om een link met de realiteit te leggen. Daarom heb ik bepaalde details overgenomen, zoals het bord waarop de kinderen met zonnepetjes en wolven kunnen aangeven hoe ze zich voelen.”

Ma vie de Courgette gaat niet alleen over kinderen, maar richt zich ook tot de jonge kijker. “Ik hoop dat ze eruit leren dat het leven beter is als je het kunt delen met anderen”, besluit Barras. “En dat geweld nooit de oplossing is.” ▣

VANAF 26 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DE MOSTERD

Claude Barras is niet te beroerd om toe te geven dat hij voor *Ma vie de Courgette* stevig leentjebuurt speelde. Op *Vertigoweb.be* vertelt hij bij welke films en filmmakers hij de mosterd haalde.

Right Here, Wrong Then

Eind deze maand begint *Right Here, Wrong Then* van Hong Sang-soo aan een kleine tournee doorheen Vlaanderen. Een unieke kans om deze recente film van de Zuid-Koreaanse arthousefavoriet in de bioscoop te bekijken én een uitgelezen moment om een blik te werpen op 's mans oeuvre vol herhaling en variatie.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Wie nog nooit een film zag van Hong Sang-soo, zal vreemd opkijken tijdens *Right Now, Wrong Then*. In het eerste uur zien we hoe een schilderes en een regisseur elkaar ontmoeten. Ze mijmeren en discussiëren over kunst, liefde, leven en dood, terwijl er subtiel een erotische spanning tussen hen ontstaat. Maar na een uur begint de film opnieuw.

Het is niet de eerste keer dat Hong hetzelfde verhaal meerdere keren vertelt. Het gaat echter nooit om een letterlijke herhaling. In *Right Now, Wrong Then* merk je al snel enkele

subtiele verschillen op, die naarmate de film vordert alsmat groter worden. De cineast lijkt aan te geven dat een veranderd detail een heel andere wending kan geven aan een mensenleven. Het is een variant op het vlindereffect, waarbij de vleugelslag van een vlinder maanden later een tornado kan veroorzaken aan de andere kant van de aarde.

Vertelstructuren

Right Now, Wrong Then, de zeventiende langspeelfilm van Hong, is een spel met narratieve structuren, iets wat je vaker tegenkomt in zijn oeuvre. Zo

bestudeert *Virgin Stripped Bare by Her Bachelors* een liefdesrelatie vanuit het perspectief van de twee protagonisten: eerst dat van de man, dan dat van de vrouw. In *On the Occasion of Remembering the Turning Gate* speelt Hong met de verschillen en gelijkenissen tussen de relaties van een man met twee vrouwen. *Woman Is the Future of Man* is daarvan het spiegelbeeld, met twee mannen en één vrouw.

Het gegoochel met vertelstructuren is slechts één aspect van Hongs rigide, soms zelfs monomane stijl. Hij kiest voorts resoluut voor strakke, meestal onbeweeglijke kaders, weert zowat

SAME SAME

SPECTRUM

BUT DIFFERENT

On the Occasion of Remembering the Turning Gate

Woman Is the Future of Man

alle muziek van de klankband, laat zijn acteurs onderkoeld spelen en jongleert graag met tussentitels en hoofdstukken.

Die statische stijl past perfect bij Hongs thematische stokpaardje: de moeilijke communicatie tussen man en vrouw, de onvoldane liefde die daaruit voortvloeit en het (zelf)bedrog dat onze (slechte) gids is als het om liefde draait. Het is niet toevallig dat vrijscènes sec en afstandelijk gefilmd zijn, en dat er geen enkele poging gedaan wordt om de kijker op te winden.

Luchtige ironie

Aan het einde van een Hong-film zijn de problemen zelden opgelost. Daardoor geeft hij je altijd het gevoel dat het leven je overkomt, meer dan dat je het 'leeft'. Vanwege zijn thematiek en stijl wordt de filmmaker geregeld vergeleken met Eric Rohmer (terecht) en Michelangelo Antonioni (onterecht).

Op papier doet het oeuvre van Hong ernstig aan, maar zoals *Right Now, Wrong Then* eens te meer bewijst, injecteert hij z'n films in de regel met luchtige ironie. Ditmaal gebeurt dat via het niet van zelfspot gespeende personage van de filmregisseur, deels naar hemzelf gemodelleerd – of dat laat hij toch geloven, want in zijn films is niks wat het op het eerste gezicht lijkt.

Hongs formalisme is tegelijk zijn sterkte en zijn zwakte. Het zorgt ervoor dat hij evenveel beate bewonderaars als kordate criticasters heeft. Die laatste poneren graag dat hij altijd dezelfde film maakt en ze hebben niet eens helemaal ongelijk. Maar zolang het films als *Right Here, Wrong Then* zijn, hebben we geen reden tot klagen. ▣

Right Now, Wrong Then

26/10, Cinema ZED, Leuven

07/11, KASK Cinema, Gent

09/11, Cinema Zuid, Antwerpen

VAN HEINDE EN VERRE

Als de 43e editie van Film Fest Gent tussen 11 en 21 oktober één ding duidelijk maakt, is het wel dat cinema over de gehele planeet in topconditie is. We draaiden aan onze wereldbol en selecteerden enkele hoogvliegers uit het alweer indrukwekkende programma.

tekst STEVEN TUFFIN

PERSONAL SHOPPER

FRANKRIJK

Dat het land van wijn en kaas niet alleen garant staat voor de betere praatcinema, bewijzen Olivier Assayas en Julia Ducournau met respectievelijk *Personal Shopper* en *Grave*. Assayas werkt na *Clouds of Sils Maria* opnieuw samen met Kristen Stewart, wiens titelpersonage letterlijk en figuurlijk spoken begint te zien. In Ducournaus eerste langspeler staat een vegetarische studente dierengeneeskunde centraal die na het eten van een stukje rauwe konijnenlever van alles in zich voelt ontwaken. Met fotografie van Ruben Impens, de vaste cameraman van Felix van Groeningen.

GRAVE

SIERANEVADA

SCARRED HEARTS

ROEMENIË

Wie halsstarrig zoekt naar gemene delers, zal ze uiteindelijk vinden. Zo ontdekten wij dat de Roemeense New Wave momenteel allemaal gefascineerd lijken door de geneeskunde. Grote namen Cristian Mungiu en Cristi Puiu voeren in respectievelijk *Bacalaureat* en *Sieranevada* artsen op als protagonisten. De ene stelt alles in het werk om zijn dochter haar diploma te bezorgen, de andere houdt een herdenking voor zijn recent overleden vader in een piepklein appartement. Radu Jude pakt het in *Scarred Hearts* anders aan en vertelt het verhaal van een in gips verpakte patiënt in een sanatorium aan de Zwarte Zee.

BACALAUREAT

THE BIRTH OF A NATION

VERENIGDE STATEN

In tegenstelling tot wat de multiplexen doen geloven, worden er in het land van Ome Sam niet alleen blockbusters gemaakt. Neem bijvoorbeeld *Paterson*, de nieuwste film van arthousegoeroe Jim Jarmusch waarin rijzende ster Adam Driver een buschauffeur vertolkt die tijdens zijn vrije tijd poëzie schrijft. In Sundance-hit *The Birth of a Nation* speelt regisseur-scenarist-producent Nate Parker een predikant die in 1831 een bloederige opstand in Virginia aanvoerde. En in *Loving* toont *Mud*-cineast Jeff Nichols dat het er in de *South* een eeuw later nog steeds even racistisch aan toeging.

LOVING

PATERSON

THE WALLING

TRAIN TO BUSAN

ZUID-KOREA

Hoewel Film Fest Gent dit jaar deels focust op de Japanse cinema en met Ryuichi Sakamoto een van de grootste componisten uit dat land naar de Arteveldestad haalt, doen wij lekker tegendraads en richten wij onze blik op een ander Aziatisch land. Zuid-Korea blinkt al jaren uit op het vlak van genrecinema en doet dat met *Train to Busan* en *The Wailing* opnieuw. De eerste is een zombiethriller die zich – zoals de titel doet vermoeden – afspeelt op een trein en in de tweede worden allerlei horrorsubgenres in de mixer gedraaid.

IRAN

Na zijn Franse uitstapje *Le passé* trok A Separation-Oscarwinnaar Asghar Farhadi terug naar zijn thuisland en blikte *The Salesman* in, een hitchcockiaans relatiedrama dat evenveel zegt over de verhoudingen tussen man en vrouw als over de toestand van de ooit zo progressieve Midden-Oosterse staat. De documentaire *Raving Iran* zoomt op zijn beurt in op twee Iraanse dj's wiens voorliefde voor techno hen in de illegaliteit duwt. Wanneer ze een uitnodiging van een groot Europees festival krijgen, beginnen ze te dromen van een ander leven.

THE SALESMAN

RAVING IRAN

MEER INFO OP **FILMFESTIVAL.BE**
WEDSTRIJD OP VERTIGOWEB.BE

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Nerve

Regie Henry Joost & Ariel Schulman
Cast Emma Roberts, Dave Franco, Emily Meade
Speelduur 1u36
Vanaf 5 oktober in de bioscoop

Vermakelijke tienerthriller over een app die gevaarlijke stunts aanmoedigt door geld te beloven aan waaghalzen. Het regieduo van *Catfish* maakt een hedendaagse kruisbestuiving tussen *The Game* en *The Net*, met dynamische visuele vondsten en een sterke soundtrack.

@bwindelinckx

Captain Fantastic

Regie Matt Ross
Cast Viggo Mortensen, Frank Langella, Kathryn Hahn
Speelduur 1u58
Vanaf 12 oktober in de bioscoop

Lord of the Rings-ster en vaste David Cronenberg-waarde Viggo Mortensen speelt een pater familias die zijn kroost in de wildernis opvoedt. Een *Little Miss Sunshine*-achtige indiekomedie die soms verrassend donker en onverwacht objectief uit de hoek komt.

@Waaazinema

Bridget Jones's Baby

Regie Sharon Maguire
Cast Renée Zellweger, Colin Firth
Speelduur 2u03
Vanaf 12 oktober in de bioscoop

Sharon Maguire (*Bridget Jones's Diary*) regisseert een waardige afsluiter van de Britse romcomtrilogie, waarin het titelpersonage met een onverwachte zwangerschap én de identiteit van de *baby daddy* worstelt. Emma Thompson steelt de show als gynaecologe.

@bwindelinckx

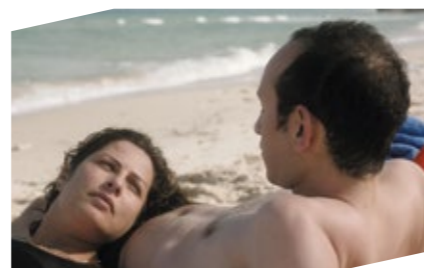

Mal de pierres

Regie Nicole Garcia
Cast Marion Cotillard, Alex Brendemühl, Louis Garrel
Speelduur 1u56
Vanaf 19 oktober in de bioscoop

Marion Cotillard ontbloot lichaam en ziel in dit passionele drama over een vrijgevochten vrouw die vlak na WOII wil ontsnappen aan haar onderdrukte leven. Regisseuse Nicole Garcia gaat voor een emotionele *37°2 le matin*, vanuit vrouwelijk perspectief.

@RubenNollet

Hedi

Regie Mohamed Ben Attia
Cast Majd Mastoura, Rym Ben Massoud, Sabah Bouzouita
Speelduur 1u28
Vanaf 19 oktober in de bioscoop

Het titelpersonage van deze Tunesische Zilveren Beer-winnaar rebelleert tegen de conservatieve waarden van zijn familie en gaat op zoek naar zijn geluk. Een volwassen coming of age à la *Persepolis*, met een innemende vertolking van Majd Mastoura.

@bwindelinckx

VERTIGO

AANSTORMENDE AVANT-PREMIÈRES

10 OKTOBER

24 OKTOBER

THE ROXY THEATRE

KINEPOLIS ANTWERPEN

ALLE INFO OP
VERTIGOWEB.BE

BESTE. FILM. OOI.

Three Days of the Condor

Regie Sidney Pollack | Cast Robert Redford, Faye Dunaway, Max Von Sydow | Speelduur 1u57 | Jaar 1975

Als Watergate ergens goed voor was, dan wel voor cinema: de beste paranoia-thrillers dateren nog steeds uit de seventies, met *Three Days of the Condor* als absolute uitschieter. De klassieker mag intussen meer dan veertig jaar oud zijn, hij heeft nog niks aan relevantie ingeboet. Zo geven Anthony en Joe Russo, het regisseurs-duo achter *Captain America: The Winter Soldier*, aan dat ze hun recente Marvel-kaskraker evengoed *Three Days of Captain America* hadden kunnen noemen.

Met superhelden heeft de prent van rasfilmer Sidney Pollack echter niks te maken. Zelden werd Robert Redford – in 1975 zowat de meest begeerde man op aarde – op een minder heroïsche manier geïntroduceerd dan hier. Zodra zijn personage, de onbenullige CIA-analist Joseph Turner, op een snorfiets tussen het gevaarlijke New Yorkse verkeer komt gezigzagd, kan je niet anders dan jezelf afvragen: hoe

gaat deze snul het in godsnaam drie dagen overleven?

Turner beschikt immers niet over Bourne-achtige gevechtstechnieken of gadgets à la Bond. Het enige waarop hij kan terugvallen wanneer zijn voltallige departement om mysterieuze redenen wordt uitgemoord, is zijn boekenkennis. Het zal dan ook niet verbazen dat het niet de actiescènes zijn die bijblijven, maar de kleinere momenten. De sequentie waarin Turner met behulp van een sleutel, een schakelbord en een taperecorder het telefoonnummer van zijn achtervolger (Max Van Sydow) bemachtigt, is bijvoorbeeld spannender dan eender welke achtervolging uit de *Mission: Impossible*-franchise.

Grappig genoeg blijkt niet zozeer de verouderde technologie de film ietwat te dateren, maar wel Pollacks bedenkelijke afbeelding van zijn vrouwelijke personages: de eenzame fotografe Kathy Hale (Faye Dunaway) is nog maar net op brutale wijze

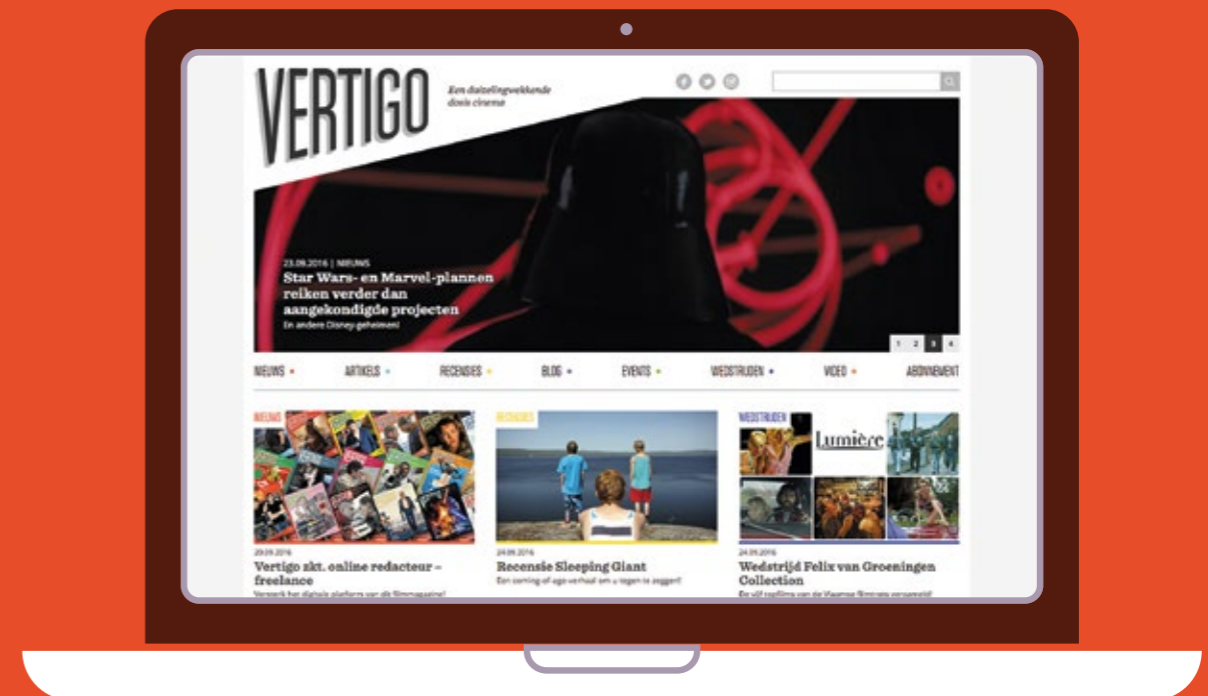
ontvoerd door Turner, of ze duikt al met hem tussen de lakens. Dunaway zelf zag alvast geen graten in de controversiële seksscène: “Zeg nu zelf, hoeveel kidnappers zien er uit als Robert Redford?”

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Three Days of the Condor komt ter sprake in Steven Soderberghs *Out of Sight*, wanneer Jennifer Lopez en George Clooney opgesloten liggen in een kofferbak. “Goeie film, hoor”, vindt J-Lo. “Maar Redford en Dunaway gingen wel héél snel van bil.” Alleen al het feit dat die ongeloofwaardige vrijscène leidde tot een van de meest sexy momenten uit de filmgeschiedenis, maakt van *Three Days of the Condor* deze maand de Beste Film Ooit.

NOG STEEDS FILMHONGER?

HET RECENTSTE FILMNIEUWS VIND JE OP VERTIGOWEB.BE

🐦 @VERTIGObE f VERTIGObE 📷 @VERTIGOgram

USA: AMERICAN WESTCOAST

AL VELE JAREN EEN GELIEFDE
KLASSIEKER UIT ONS AANBOD.

16 DAGEN GENIETEN VANAF €3.290

2 AFREISDATA: 3 MEI & 30 AUGUSTUS

Alle hoogtepunten:

San Francisco, Yosemite, Death Valley,
Las Vegas, Grand Canyon, Durango,
Monument Valley, Lake Powell, Scottsdale
& Los Angeles (Hollywood, Beverly Hills)

Infodag:

ontdek deze reis van A tot Z
& maak kennis met uw gids!

(speciaal overgevlogen vanuit LA!)

Maandag 14 November - 15.00 uur.

(gratis toegang, reservatie verplicht)

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

